

Svar (13/3 97)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Efter bistandslovens bestemmelser skal kommunen iværksætte en nærmere undersøgelse af forholdene, når det må antages, at et barn eller en ung trænger til særlig støtte.

Jeg har ikke kendskab til, at kommunerne skulle være tilbageholdende med at iværksætte anbringelser på tvangsmæssigt grundlag af børn fra indvandrerfamilier. De synspunkter, som refereres i begrundelsen for spørgsmålet, er mig imidlertid ikke ukendte.

Igangsættelse af en sagsbehandling, der eventuelt kan føre frem til en anbringelse uden samtykke, må bero på de signaler, som kommer fra børn og unge og deres familier. Og det må vel uden fordomme kunne erkendes, at det kan være vanskeligere for sagsbehandlerne at opfange og tolke signalerne fra medborgere med en anden etnisk baggrund end den gængse danske.

I en undersøgelse af tvangsfjernelser i Københavns Kommune i 1990, foretaget af Bo Ertmann, anføres det, at indvandrersager på en lang række områder synes at adskille sig fra de øvrige tvangsfjernelsessager. Det anføres således bl.a.: »... dels gennem at indvandrersagerne hurtigere ophører som tvangsfjernelsessager sammenlignet med de danske familier. Ved efterprøvning viste det sig, at der ikke var tale om, at børnene i stedet var blevet anbragt frivilligt på institutioner. Den dominerende årsag til at tvangsfjernelsen var ophævet, var nemlig at barnet var hjemgivet til familien. I nogle tilfælde af domstolene.«

Her kunne det jo umiddelbart synes, som om der har været udvist det modsatte af tilbageholdenhed.

Jeg synes, at dette understreger, at der nok skal udvises en vis forsigtighed med alt for håndfast at tilkendegive, hvordan disse sager bør håndteres.

Jeg tror derfor heller ikke, at en undersøgelse, som den der foreslås, kan føre til et så entydigt resultat, at den vil kunne danne grundlag for ændringer.

Med det mere kultur-differentierede samfund, som Danmark udgør i dag, er det nok nærmere metodeudvikling i sagsbehandlingen, der er behov for.

I den forbindelse har jeg med tilfredshed noteret mig, at der synes at være en stor interesse i fagbladene og i faglitteraturen for emnet.

Spm. nr. S 1654

Til ministeren for udviklingsbistand (7/3 97) af: **Pia Kjærsgaard** (DF):

»Hvilke overvejelser gør ministeren sig om statens bidrag til nødhjælpsorganisationerne efter TV 2-programmet Nødens Købmænd, der har afsløret stærkt kritiske forhold af nogle af disse organisationers måde at skaffe frivillige bidrag på, og vil ministeren opstille fremtidige krav til disse organisationers indsamlingsmetoder og foretage en vurdering af statens fordobling af de privat indsamlede beløb?«

Begrundelse

TV 2 har lavet et kritisk program vedrørende de metoder, der af visse organisationer benyttes, når der samles ind til nødlidende.

Svar (17/3 97)

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Allerede dagen efter TV 2-programmet »Nødens Købmænd« meddelte jeg gennem Radioavisen, at der ikke findes en praksis, hvorefter statsmidler automatisk bruges til at fordoble privat indsamlede nødhjælpsmidler. Generalsekretær Jørgen Poulsens udtalelser til TV 2 herom giver således ikke et korrekt billede af situationen. Stillingtagen vedrørende dansk nødhjælp til de enkelte katastrofesituationer sker på grundlag af appeller og ansøgninger fra nødhjælpsorganisationerne i FN-systemet og fra de private danske nødhjælpsorganisationer.

Udsendelsens omtale af nødhjælpsorganisationernes arbejdsform og metoder, herunder deres indsamlings- og informationsarbejde, er en sag mellem organisationerne og TV 2, og giver mig ikke anledning til at ændre på gældende bevillingspraksis.

Spm. nr. S 1540

Til kulturministeren (26/2 97) af:

Ester Larsen (V):

»Er ministeren indstillet på at imødekomme Statens Kunstfonds anmodning om at åbne